

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"ב.

עין משפט
נר מצוה

פ א ב מיי פ"ט מלה
מחלולת אקרויות הלי
כד טעמ' ד"ד ק"י לו
קטע' ה:
פ ג (מיי) ש"ס ע"ש
כצ"מ טוש"ע שם
קטע' א:
פ ד (מיי) ש"ס ע"ש
כצ"מ טוש"ע שם
קטע' ה:
פ ו ה"י ש"ס ע"ה
ויע' בהשגות וצ"מ
סמג לאון קמא טוש"ע
ד"ד ק"י קטע' ה:
פ ז מ"י ש"ס ע"ה
ויע' בהשגות וצ"מ
סמג ש"ס טוש"ע ד"ד ק"י
לא טעמ' ה:
פ ח ט"י מ"י ש"ס הלי
ע"י טור ש"ע שם
קטע' ו:
פ ט מ"י פ"ו ש"ס הלי
טו סמג לאון קל
טוש"ע ד"ד ק"י טו טעמ' קל
ה:
צ א מ"י ש"ס ע"ה
טוש"ע ש"ס קטע' ה:

לעזי רש"י

שנקטירו"ד]. רווי-דם.

רבינו גרשום (המ

ומחמת צליה בלע: או
חלום בחבלי כרליה אסור.
חלום דממת תבלין
בלע: הני מילי דאסמיק.
כלומר דאסמיק הבשר
מחיים אסור ומה הבהמה
באותו מקום נעדר הדם:
הני מילי דאסמיק
שרדם נקבה להלחם:
והני מילי קלישתא אבל
אסמיתא לא.
כלומר אם
החלם קלוש הוא
החלם ככל החלם ושפט
איסור בכל חלם כמיתא
(6) שעבר החלם קולפו
מפלגה והוא מותר:
שמואל לא
הני ללכבא.
כלומר הכבש שחנק עליה
בשר: שני.
אנינא דתניה.
רודא לכול שרי אבל אוי
לא יכיל למיכלא.
מניחין ליה תחת הבשר.
כלומר חתה תפור בשעת
צליהו:
כלומר ששיחיתולו והמחנין
ליכבט תחתיו
משני: דלמא תתא מנין
עילאה לא מיטוי
תתא דקבורא אלא צליה
לא צרכו כלל דאומית
שאני קרוב לאור כל
רבי אבא עדיין לא כלה
דאומית שבו: אלא אמר
רב אשי לית לי תא קתנא.
כלומר אין לי קתנא לשבוע
שקבלתי תחת השפוד
עד שירוק בו בכלי
מעט מלה שישכור הדם
למטע מן השומן:
וכבר הכי שפי הלי
כלומר אחי השומן הדם
למטע מן השומן וירוק
כמלי אלא כלי השומן
וישאר הדם בכלי ומה
שירוק כמלי אלא כי הוא
השומן דודא אין בו דם

(א) נראה דש"ל בודאי לא עבר
בכל הלחם וקולפו וכו'.

והא דאמרין פרק כל שעה (פסחים דף ל:) אין טעין התנור בזילה ואם טע כל הפת אסורה עד שיוסק התנור ולא סגי בקונו אין ראייה משם דנחשבל אסור מכלל חשיב ליה בקונו נותן טעם בר נותן טעם דאומר ר"ת דאי אפשר לתנור להתקנה יפה כשנדבק בו

בל קישות גריר לבי
ליפתא שרי ידסילקא
דליפתא שפיר דמי
רב נחמן מהו לאנוחי
דכמכא אמר ליה
ליה ישרי ומאי שנא
דמלחא מאי טעמא
בעיניה והאי ליתיה
בר גזאלא דנפל לכדא
חיננא בריה דרבא
זאן חכים למישרי כי
חיננא בריה דרבא
אמר שמואל מליה
ליה היכא דאינו נאכל
י כותחא הרי נאכל
י יחי אבל צלי בעי
יילי כוליה אסור ויא
אסור אמר רב נחמן
תך עליה בשר אסור
זיק והני מילי דאבריה
ל קלישתא לית לן בה
יה רב הונא יהיב ליה
י שרי לכולי עלמא
למא אסור שאני רב
יבא יאכלי ליה וקרי
ב נחמן אמר שמואל
בשר עד שיכלה כל
מנא ידעינן מר וזמרא
ר משתעלה תימרתו
ידלמא תתאה מנא
ממר רב אשי לית ליה
יה תרתי גללי מלחא
ומשפיה

איתו שהוא בן יומו מומר: **אנב** חורפיה בלע. יש לקרוא שלא
לחמור שומין כרישין ובגלים בסכין חולצת משום דחריפי טובא
והיבא לחמור ונתנן בקדשה מלאה מים רומחת מומר בששים לבטל
טעם הבטול בירק (ו) ונפלטו מן הסכין אבל חמור בסכין של עובד
כוכבים נעשה הירק כולו נבלה וארץ ששים לבטל הירק וארץ עיון
אם הסכין מקוננת ואין בן יומו או חורפא לדידהו מחללי נשח
כדלמור גבי חלמית פרק אין מעמידין (ע"ו דף נ"ט):

מִהֵן לְאֶנְחוּי כְּרָא דְמַלְחָא בְּהָדִי כְּרָא דְכִמְבָּא א"ל אֲסוּר. אֵין
לְאֲסוּר מַטְעֵם זֶה לֹאִימָה בְּתַבְּנָה אַחַת כִּד שֶׁל בָּשָׂר אֲכָל כִּד שֶׁל
חֶלֶב דִּהֶמֶס מִזֵּהר יִפָּה שְׁלֹא יִפּוֹל מִזֵּה עַל זֶה אֲכָל הֵכָּה לֹא מִמְּקִי
אֲדַעְתִּייהוּ לִזְהַר שְׁלֹא יִפּוֹל מִן הַכּוֹחַ בְּמַלְחָ וּלֹא יִדַּע וַיִּמְלַח מִמֶּנּוּ
בָּשָׂר וְכֵן דְּחָלָה יֵין דְּרַךְ לֵתָּה חוֹמָךְ בְּתַבְּשִׁיל וַיִּחְיִיכִי שְׂמָחַ יִפּוֹל מִן
הַכּוֹחַ לְמִכּוּר וַיִּחְזוֹר וַיִּתֵּן לְתוֹךְ הַתַּבְּשִׁיל: לָנִי מִיֵּלִי דְמִיֵּלִי נִבְרָא
בְּחִמְתָּ מַלְכוּ. הִר"ר יַעֲקֹב שְׁרָאָל הַמִּיר פִּעֵם אַחַת גִּיגִית דְּרֵינָה אֲבָר
שְׁמַלְחָה יִפָּה עַם חֲמִיתָּ בְּנֵלָה וְאִמֵּר דְּלֹא חֲשִׁיד אִינוּ נֶאֱכָל מִחֲמַת
מַלְחוּ אֲחִ"כ מַלְחָ כַּעֲיֵן עֲבוּד כְּדֹאמֵר פֶּרֶק כֻּלָּל גְּדוֹל (שַׁבָּת דף עה:)
הֵיא מֵאֵן דְּמַלְחָ בִּישְׂרָא שְׁבַעֲת חֲשִׁיד מַשּׁוּם מַעֲבָד וּמוֹקִי לֵה דְבַעֲי
אִינוּ נֶאֱכָל מִרְבוֹ מַלְחָ שׁוֹב עַד שְׁשׁוּרָה וּמִדִּיחוּ בְּנִים כַּעֲיֵן בָּשָׂר
אִינוּ נִשְׂאִי בִי רִישׁ גְּלוּתָא בְּפֶרֶק גִּיד הַנֶּשֶׁה (וְעֵיל דף יז:) דְּמִיֵּינִי עֵלָה
וַיִּמְלַח זֶה בָּשָׂר אֲסוּר לְאֲכוֹל זֶה רֹחוּם וְהֵיא פִּינְכָה דְּלוּהֵי בִי רִבִּי
נָל לֵה יוּחַ לְאִוְרַחָא אִלּוּ לְהַנְעִי כִּי" הַקּוֹטֶרֶס וְאוֹרֶ"ת דְּכָל מַלְיוּתָא
דְּלוּתָא דְּשִׁיעוּר מַלְיוּתָא כְּשִׁיעוּר לְנֵייה מַשּׁוּם דְּמִלִּיתָ הִרִי אִינוּ כְּרוּתָא
הֵיא קֶרֶא הֵיא לֹאֵה הִי [הו"א] דֵּס לִבְעִי מַלְחָ וְהֵיא נֶפֶק לֵיה מִתּוֹרַת
ס הוּי אֵין נֶאֱכָל מִחֲמַת מַלְחוּ מִדְּפִטֵּר דֵּס שְׁמַלְחוּ כְּמוֹ דֵּס שְׁבַעֲלוּ
לְקִדְרָה אֲלֵנָהּ לְמִלִּיתָּ קִדְרוֹת כִּרְיִן שְׁלֹא יִהְיֶה נֶאֱכָלִים מִחֲמַת [מִתְלָן]:
פִּילוּ לִמ"ד (וְעֵיל דף קה:) אֲפֻשֶׁר לְקוֹטְחוּ אֲסוּר יֵשׁ לְהִמִּיר כֹּאֵן וְלֹא
עוֹשֶׂה בּוֹ וְשׁוֹב לֹא יוֹעִיל לוֹ מִתְּרֵי גִלְיָ דְּמַלְחָא דְּכִיּוֹן שְׁהִדֵּם נִפְרַשׁ
(א) הַמִּיר וְלֹא דִמִּי לְאֲפֻשֶׁר לְקוֹטְחוּ לְעֵיל דִּהֶמֶס אֵין הַאֲסוּר יוֹאֵל
פִּי מִזֵּה שְׁפִירָה בְּשִׁלּוּת גְּדוּלוֹת לְדוּקָא נֶקֶט מִרֵי גִלְיָ אֲכָל הֶרְבֵּה
בְּדָבָר שְׁלֹא לְהִרְצוֹת וּשְׁלֹא לְמַעַט:

קישות. מתוקה היא ואינו נבלע בצחקה אלא השמנונית קף ועומד על מקום החתך הלכך גריר לבי פסקיה למקום חתך גורר מעט בסכין ואכיל אף בצוחה. הלכך דגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בצוחה כדאמר דאין נותן טעם הבא מן הממש אלא נותן טעם הבא

אֹתָהּ מִשׁוּמֵן הַקֶּרֶשׁ עָלֶיהָ מִשׁוֹס
 מִיֹּאֶס אֶבֶל ^(א) לִסְכִּין פַּעֲמִים
 שֶׁהַמְנוּנִית קִרֵּשׁ עָלָיו וְאִינוּ יוֹכֵר
 וּכְשֶׁחֹתֶםךְ בְּזָנָן הִיוּ נוֹתֵן טַעַם הַזֶּה
 מִן הַמֶּמֶשׁ וְעוֹד לְמִשׁוֹס חוֹרְפִיָּה בִּלְעַ
 טָּפִי מִדְּגֵים הַרְוֵמֹתֶיךָ וְאֵבֶן דּוֹחֶקָה
 דִּסְקִינָה פִּלְטֵי סִפְרִינָה וְזֵלַע זָנוֹן:
 קִלְחִי. קִלְחִים: לִיפֹתָא. לִפֹּת אִינוּ
 חֲרִיף אֶלָּא מִתּוֹק וְאִין טַעַם שׁוּמֵן
 יוֹכֵר זוֹ: דְּסִילְקָא אִסְרִי. לִפִּי שְׁנוֹתֵן
 טַעַם בֵּהֶן: וְאִי פִסְךְ בְּהוּ דְּלִיפֹתָא.
 עֲרִבָן בֵּעַת חֲתוּכֵן שְׁחֶתֶךְ אַחַת שֶׁל
 לִפֹּת וְאַחַת שֶׁל תִּרְדִּין הִלִּפֹת מִבְּטָל
 טַעַם הַשְּׁמֹנוּתִית מִן הַסְכִּין וְאִין
 הַתִּרְדִּין מִתְקָלִין טַעַם הַיִּמּוֹ: דְּנִמְלָא.
 כּוֹתֵם. מִי חִישִׁינֵן שְׁמָא יִפּוֹל מִן
 הַכּוֹתֵם בְּמִלְחָה וְהוּא לֹא יֵדַע וְיִמְלָחוּ
 מִמֶּנּוּ קִדְרֵת בִּשְׂר: דְּחֵלָא מֵאִי. דִּךְ
 לִתֵּם חוּמֵן לְחוּן הַתְּבַשִּׁיל. מִי חִישִׁינֵן
 שְׁמָא יִפּוֹל מִן הַכּוֹתֵם בְּחוּמֵן וְיִחְזוֹר
 וְיִתֵּן מִמֶּנּוּ לְתַבְשִׁיל: לִבִּי סִיכּוֹל.
 כִּשְׁתַּמְדוּד לֹא עָלֶיהָ כּוֹר שֶׁל מֶלֶח בִּשְׂכָרִי
 אֹמֵר לִךְ טַעֲמֵהּ עַד דֶּרֶ: מֵאִי. כּוֹתֵם
 הַנוּפֵל בְּמִלְחָה נִרְחָא וְיִכְרַם שְׁפִי שֶׁאוֹל
 עַב וְלֹא בְטִיל אֶבֶל כּוֹתֵם הַנוּפֵל בְּחוּמֵן
 לִיתִּיהָ בְּעִינֶיהָ וְטַעֲמָהּ נִמִּי לֹא יִהְיֶה
 כּוֹתֵם בְּחוּמֵן: שְׂרִייה רַב חִינֵנָא.
 אַע"פ שֶׁהַכּוֹתֵם מִלִּיתֵּהּ הוּא: דְּאִינוּ
 נִאֲכַל מִחֲמַם מִלְחוּ. אִינוּ נוֹתֵן לִיאֲכַל
 מִרְבוֹ בְּמֶלֶח שֶׁבֹּ עַד שֶׁשּׁוֹרֵן וּמְדִידִין
 אֹתוֹ בְּחֵמֶם כְּעִין מִלִּיתֵּם בִּשְׂרֵי לֹאנֵעִי:
 נִאֲכַל מִחֲמַם מִלְחוּ הוּא. לְבוֹרֵם נִאֲכַל
 דְּאִינוּ

במלחמו הוא: קליפה. מלמעלה סביב:
והי אים ציה פילי. בקעים והוא
גלי לא סגור ליה בקליפה לפי שזולע
דרך הנקצים^ד וכולו אסור: והי מסבל
הצבלין. התצבלין שנתצשו עמו
מכרכין אותו וטוח לצבוע וכשנפל
לכותח היה נמא לצבוע וצבע: שחפר
הצלי: אסור לאכלה. מפני שהדם יוצא
והני מילי דאצריה. שנקצ הדם
את הככר כלומר עבר מצדו לצדו עד
שנקצ דאסמיה. שהיה אותו מוהל היוצא
הבשר עבה אבל כלול לאו דם הוא: שדי
ליה לכלציה. להחריב
ככר: מה נפשך. דליה לא צבי
אסורא: דאנינא דעסיה. האי דלא
אכלי ליה משום דאסמיהן
הוא ולא משום אסורא: חמר בשר.
כני. צי דווגי לעלי (דף קיא:): עד
שילנה. שהיה כל דמו
כבר נפלט ממנו: משפעה סימרתו.
לישנא אחרינא שיהו הגחלים מעלין
עליהן אינן אלא כבין והולכים אבל
לשון מורי: ודילמא סתאח מעא. כל
התחתון של צד הגחלים
נכלה והעליון לא נכלה: טרי גללי
הבשר וצין בתוך הכלי והדם נגרר
אכל המלח לשוליים: ומשפעה

לְאוֹרָחָא אֲבָל לְבֵיתָא לֹא מִשּׁוּי אִינִישׁ מִיכְלִיָּה עַד וּבְקוּנְטֵרָם נִמְי פִּי
שְׁמוּלָחִים לְהִנְיֵעַ וְקִשְׁיָא לִרְ"ת דִּאֲטוּ הִנְהוּ אֲטֻמַּהֲסָא דִּלְמִילְחִיו בְּגִי
מְלִיחָה הִרִי הוּא כְּרוּתָא וְכִי נִמְלָחוּ לְאוֹרָחָא וְכֵן (וְעַל דָּךְ קִישְׁיָא) קִשְׁיָה
אִמִּי וְכֵן רַב מֵרִי דִּלְמִילְחָה לִּיה בָּשָׂר שְׁחוּטָה בְּזֵדִי טֹרְפָה בְּסוּמְרָן אֲטוּ
שִׁאֲנָו עוֹשִׂין לְקִדְרָה חֲסִידִי אִין נֶאֱכְלִין מַחְמַת מִלָּחָן מְדִפִּירָם דְּלִבְלֹחוּ
לְדָלִי וְכֵן מִשְׁמַע בְּהוֹקֵדֶם רַבִּי (מַחְמַת דָּךְ חֵלָּה) דְּקִאֲמַר טַעְמָא דְּקִשְׁיָה
דֶּס דִּלְמִרִי רַב יְהוּדָה דֵּס שְׁמִלְחוּ אִינוּ עוֹבֵר עָלֵיו אֲלַמָּא מְלִיחָת דְּקִשְׁיָה
דִּלְמִרְיָן הֵס דִּלִּין עוֹבֵר עָלֵיו וְקִאֲמַר הֵס רַבָּה עַל מְלִיחָת קִדְשִׁים וְ
רַבִּי יְצָי דְּמַלְחָא וּמִשְׁפִּיחָה שְׁהֵס נִגְרִי אֲלַל הִמְלָח בְּשׁוּלִים
אֲמִרְיָן מִיד כְּשִׁנוּטָף הַשּׁוּמֵן מִן הַבָּשָׂר נֶאֱסַר מַחְמַת דֶּס הִיא
מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי אִין נֶאֱסַר בּוּ טַעַם וְאִפְלִיט מִסְּהוּ דִּרְבִּי קִישְׁיָאין דְּבִדְרִי
לְגַמְרִי אֲלַל שְׁמַתְבָּטֵל וְעַכְשִׁי אִין לְהַמִּיר עַל יְדֵי הַרִי גִלְגִּי דְּמַלְחָא
מִלָּח פּוֹסֵק כִּי הֵס וְאִין אִינוּ בְּקִיין

מסורת הש"ס

(א) שנה ד. לעיל יב.
[עירובין לו.], (ב) [פסחים
עו.], (ג) [לעיל לו:
קיא: לקמן קיג. פסחים
עו.], (ד) בס"א: הבקעים,
(ה) [וענין תוס' לעיל יד.
ד"ה וסגינן ומוס' מנחות
כא. ד"ה דס ומוס' פסחים
עד. ד"ה האי מוליינתא],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קישות וכו'
אבל סבין כנ"ל ואת ל'
נמחק: (ב) תוס' ד"ה אגב
וכו' צירק שנפלט:
(ג) ד"ה פרי וכו' בקיין
צדצר ומותר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] תום' ד"ה (צעמוד הקודם) הלכתא וכו' ומיהו ע"כ. נ"צ עי' מהר"ס לובלין ובשו"ת עבודת הגרשוני סי' קט"ז ודו"ק:

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא
דמלחא. נבדיתמא אהדר
ליה. כשמדוד לי כור של
מלח אומר לך טעמו של
דבר (שבת ד. וכו"ז ערובין
לו. ועילי ב.ב.א.) לישא
אחרינא לכשמאכל עליה
כור של מלח לא תוכל
להשתות זו לזו (שבת שם.)
דכמכא. כותמ ואית ציה
נקיזי דחלנא (פסחים עו.).
מליח היה הוא כורא.
ראה לעיל זו ז.

רבינו גרשום

קישות במקום חתך ואח"כ

מחור /אמלח/ מחור
קולט /דלפתא/ שר
כלומר סבין שחקר בן
דלפתא ושפס בן קולט
דלפתא שר לזמלכל
בכוחת דאין בה חורפל כל
כן ולא בעל אצל סדלסל
אז דבלע /אז פחק בה/
דלפתא בן /כלומר סבין/
שחקר בן שר וקודם
שנחתן סלקא חתן בן
דלפתא בדע שר שחיה בן
טעם בעל סבין העביר
חלפתא אחר כן שר
למספק סלקא ומלכל
בכוחת /מהו לאונותי כר/
דלפתא /כלומר מילחא/
שמוחין בו שר שר
לאונותי כר בדא דמכבא.
כלומר מכבא עשוי הוא
מחבל ומביעה יליה מן
חישין /אז מניחין בן כרדא
מכבא דמלחא ופל /מפל/
/מניח/ במלחא שר וטעם
בו שר ובעל העשר
חבל שמבלח /חילא מאי/
כלומר חלא שחליטין בן
שר /אז חילא בן/
איטורא בעיניה /כלומר
מלח/ איטורא
בעיניה אבל בחלא יליח
לאיטורא בעיניה דניס
בחלא /הואו בן דניס/
דנפל לכרד דמכבא. חי
נפל לא חילא יליח
נפל לא חילא יליח
דאיו נאכל מחמת מלחו.
כלומר מלחתי וליא דאכל
דאין כל דאם יכול לאונותי
מפני מה שבו /אבל/
אז נאכל מחמת מלחו.
כלומר אהו בן יתח לא
היה מלח ביתור ולא בעל
חי /אז יתח מלי ולי אבל
חילא בעל קליפיה. חילא